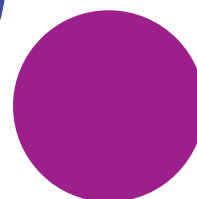
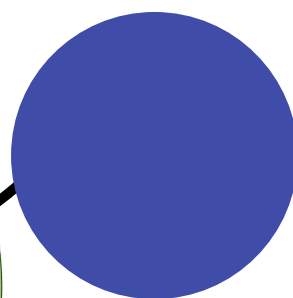

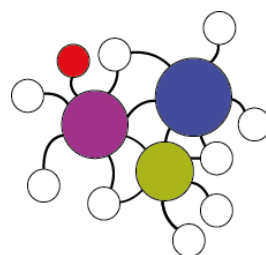
Korte Verhalen Club

Vrij onderwerp

Mei 2025

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Met zeven bijdragen is deze mei uitgave een van de 'dunste'.

Dat zegt natuurlijk níets over het leesplezier dat je er uit kunt peuren...

In een mei uitgave mag je verwachten dat er oorlogsherinneringen worden gedeeld. Ik was bij de studiekring Bergen getuige van een voordracht door een 90+-er die van z'n 8^e tot z'n 13^e bewust de oorlog meemaakte. Zijn verhaal maakte op de aanwezigen veel indruk, vooral omdat hij het als ooggetuige vertelde. Zo ook met Anneke in deze uitgave.

Toeval bestaat! Zo blijkt uit het verhaal van Ellen.

Aandacht voor teksten komt toevallig twee keer aan bod en de altijd aanwezige natuur wordt in drie verhalen belicht.

Leuk!

Ronald Jelsma

Naschrift

Walter verontschuldigde zich voor het één dag te laat leveren van zijn bijdrage.

Dat leidt als vanzelf ook tot een verontschuldiging van mijn kant voor het bijna een week later leveren van de bundel!

Inhoud

Gea Oevering	5
Henk van Zadelhoff	8
Anneke Kettenes	10
Cootje Bronner	13
Walter van Gelderen	15
Ellen Swanenburg de Veye	17
Sandra Schaaper	20

Op eigen wijze

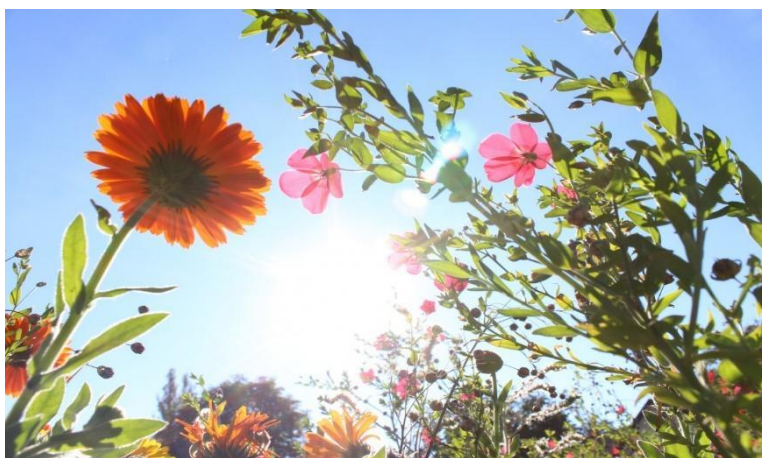
Meestal zit ze
in het
zonnetje
en na
een kleine
gaap
valt ze
soms even
in slaap

Buiten zijn
Vind ze
altijd fijn
ook in
de regen
dan loopt ze
met sierlijke
passen
dwars door de
plassen

Als ze
naar de tuin
kijkt
gaan haar ogen
glimmen,
zoveel zin
om in
de boom
te klimmen

Aandacht
gaat haar
nooit vervelen
al haar
liefde
wil ze
met je
delen

Maar het
allerliefste
ligt ze
intussen
toch lekker
op de vensterbank
met haar
favoriete
kussen

Alles gaat
op haar
eigen wijze
zoals je
ziet,
tja...
welke kat wil
dat nou
niet?!

Eindelijk Voorjaar

‘Langere dagen’ in aantocht. De tijd wordt een uur verzet. Bloesemtijd. Longkruid, blauwe druifjes, madeliefjes, narcissen. We zien ze overal. Bloeiende planten zoals de tulpen, hyacinten, krokussen en sneeuwkllokjes komen uit.

Vogels waaronder de roodborstjes (helder en zacht gezang), de merels (krachtig fluitend) en de zanglijsters (melodieuze zang) hoor ik weer in de ochtend vanuit mijn bed, als het buiten nog rustig is en ik nog wakker lig te worden.

Niet te vergeten: alle lammetjes in de weide. Zo vertederend om te zien. Niet te denken aan het gevaar van die verschrikkelijk wolf die op de loer ligt.

Ook de mensen zie ik opleven. Na een lange periode binnen bij de kachel, eindelijk weer naar buiten en veel in de buitenlucht. Ramen en deuren open. Kom op met die frisse lucht! Het buitenleven kan weer beginnen. Seizoenplaatsen op campings zijn weer beschikbaar en daar wordt nu weer enthousiast door jonge gezinnen in Nederland gebruik van gemaakt.

Één zonnige dag van boven de 25 graden en ‘iedereen’, zo lijkt het, is weer op het strand en ik zie van jong tot oud genieten van de zon. Honden springen in en uit het water en leven zich uit. Ze vinden de golven prachtig en spelen met de golven door ze ‘op te vangen en weg te jagen’. Geweldig om te zien. Kinderen graven kuilen, vullen ze met zeewater en maken zandkastelen. Veel van de ouders, opa’s en oma’s helpen mee.

Strandstoelen, windschermen en parasols worden intensief gebruikt. De ondernemer van de strandstoelen loopt enthousiast heen en weer en kan eindelijk weer wat verdienen. Strandtenten en overige terrassen in de horeca zitten weer overvol. Lange rijen bij de ijsverkoper.

De zon schijnt weer en veel mensen zijn blij.

Kon het maar altijd en voor iedereen op de wereld een ‘zonnig’ voorjaar zijn. Wat een rijkdom om te wonen in een land als Nederland!

Henk van Zadelhoff

Mei 1945

Het oranje vaasje, een daad van verzet!

Het kleine meisjes staat in de voorkamer voor het raam en kijkt naar wat er allemaal op straat gebeurt... het is weer een drukte van belang.

Grote vrachtwagens rijden over de straatweg, als in een lange optocht.

Het lijkt wel feest.

De meeste auto's hebben vlaggen en ook de mensen die meelopen zwaaien met vlaggetjes.

In de kamer zorgt het voorjaarszonnetje voor mooie kleuren op het behang.

Waar komen die oranje strepen vandaan?

Ze volgt de kleuren en ziet dan het vaasje in de vensterbank staan.

Ze herkent het weer, het is het glazen vaasje, waar mamma bloemetjes in zette, totdat een tijd geleden een boze meneer aan de deur kwam.

Vandaag heeft mamma er weer dezelfde leuke bloemetjes in gezet.

De bloemetjes hebben heel veel blaadjes en een mooi hartje.

Het kleine meisje gaat op haar teentjes staan om ze te kunnen ruiken.
Ze ruiken niet echt lekker, maar ze vindt ze wel mooi.
Hoe heten deze bloemetjes mamma?
Dit zijn goudbloemen en ze heten zo, omdat het wel lijkt of ze van goud zijn.

De zon tovert een stralenkrans op de ramen. Het bolle vaasje lijkt wel op een grote sinaasappel.
Een appeltje van oranje.
Het vaasje staat meestal in de kast. Mamma is er erg zuinig op.

Een jaar geleden, toen de goudbloemen bloeiden, haalde mamma het vaasje weer eens tevoorschijn en zette er die bloemetjes in.
Ze stonden in de vensterbank en mamma werd hier weer wat vrolijker van.
Toen ging de bel en er stond een meneer in een donker pak voor de deur.
De meneer was NIET vrolijk geworden van het oranje vaasje met de goudbloemen. Dat zei hij tenminste.
Hij keek boos naar mamma en gaf haar een brief.
Het kleine meisje voelde wel, dat het geen leuke brief was, in ieder geval geen brief van pappa, want die ging mamma altijd meteen voorlezen.
De brieven van pappa, waren allemaal dezelfde dunne briefjes en op de voorkant stond een rood kruisje
Het kleine meisje had wel eens gevraagd of de pappa dat had getekend, en gekleurd, maar dat was niet zo.
Op de achterkant had pappa altijd iets geschreven. Mamma las voor uit die briefjes , hij zei dan vaak, dat hij het kleine meisje en haar grotere zusje heel erg miste.
Mamma legde ze altijd op een stapeltje en borg ze goed op.
Hier was ze net zo zuinig op als op het oranje vaasje.

De brief van de boze meneer, werd niet op het stapeltje gelegd.
Ze wist echt niet wat die meneer had geschreven. Mamma stopte de brief in haar tas en zei dat ze hem wel terug zou brengen naar die boze meneer

Voordat de mamma wegging, haalde ze eerst het oranje vaasje uit de vensterbank en borg het weer goed op in de kast.

Het werd een stukje minder vrolijk in de voorkamer. De bloemetjes lagen slap in de afvalbak in de keuken. Het kleine meisje begreep er toen niets van...

Maar vandaag had mamma het vaasje weer uit de kast gehaald.

Kom zei ze, we gaan even naar buiten.

Ze plukten samen weer wat bloemen. Op de straat was het druk met mensen die 'Oranje Boven' zongen.

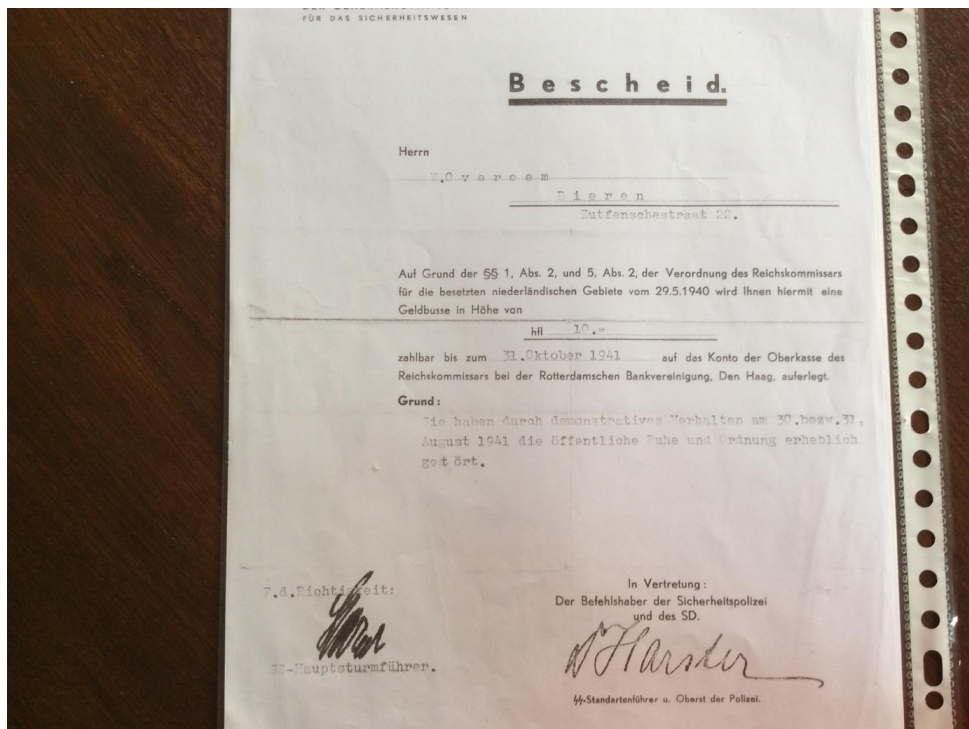
Het kleine meisje vond het wel heel leuk dat al die mensen naar haar oranje goudsbloemen keken en met vlaggetjes naar haar zwaaiden.

Ze ziet buiten geen boze meneren meer in zwarte pakken, maar vriendelijke mannen in uniformen met een mooie ijsbeer op hun mouw en met grote verschillende vlaggen op de auto's.

Samen met mamma gaat ze naar de weg, ze geven de vriendelijke mannen een paar van hun bloemetjes en krijgen er een stukje chocolade voor terug.

Het oranje vaasje is geen daad van verzet meer, waarvoor je wordt bekeurd, maar een teken van vrijheid.

En het is goed bewaard gebleven.

Anneke Kettenes

Geluksmomentjes

Hoe vaak overkomt je het niet dat iets 'alledaags' opeens een geluksmomentje wordt.

Ik zit in de tuin te lezen. Opeens trekt een geluidje mijn aandacht. Ik zie iets bewegen tussen de varens. Even later zie ik een jonge merel. Dan een tweede en een derde. Ik haal wat graankorreltjes en strooi die op het tuinpad. Meteen komt moedermerel daarop af. Ze maakt kleine geluidjes en de mereltjes komen naar haar toe. Ze pakt een korreltje op en legt het neer voor één van de kleintjes. Dan neemt ze een nieuw korreltje in haar bek en brengt dit naar een andere. Dat gaat zo maar door, totdat één van de kleintjes het korreltje graan oppikt. Net een leermoment gezien, realiseer ik me!

Er wordt gebeld. Ik sta op, moedermerel slaakt een alarmkreet en daar gaat het hele stel.

Mijn vierjarige kleindochter en haar moeder staan op de stoep. We gaan in de tuin zitten.

Na een tijdje vraagt mijn kleindochter om haar tekenspulletjes. 'Ik ga voor jou iets maken.'

'Wat wordt het,' vraag ik. 'Dat is een geheim.'

Ze tekent een vrij groot rondje in het midden op het blad. Daarin komt een kleine rode stip. Op een vrij korte afstand rechts van de cirkel komt weer een rondje, maar dat is kleiner. 'Weet je het al oma?'

'Ik heb geen idee. Kun jij mij vertellen wat die rode stip in het grootste rondje is?'

'Dat is ons huis op de aarde en dat is de maan,' wijzend op het tweede cirkeltje.

'Interessant', zeg ik.

Op de maan kun je niet gewoon lopen, maar moet je springen en je loopt in een ruimtepak.'

'Hoe weet je dat?'

'Vanmorgen van juf Annemiek gehoord en een video gezien.'

Ondertussen worden er allerlei rondjes in de maan getekend.

'Dat zijn vulcano's' is het commentaar.

'Slapen die ook, net zoals op Gran Canaria?'

'Weet ik niet. Nu de zon. Die is heel, heel, heel ver weg, oma.' Ze tekent aan de uiterste rand van het papier de zon.

'En, vraagt haar moeder, kun je ook Saturnus erbij tekenen?'

'Nee, klinkt het resoluut, die is nog verder weg en dat kan niet meer op mijn papier.'

Mijn dochter en ik kijken elkaar aan. We genieten van dit moment.

Als we wat later gaan ganzenborden, zegt ze: 'Ik doe mee, als niemand in de put hoeft te wachten.'

We gaan glimlachend akkoord met deze nieuwe spelregel.

Cootje Bronner

Zonlicht

Ik ben graag in het recreatiegebied Geestmerambacht om te wandelen, hard te lopen en op het terras van “Lovers & Hunters” iets te drinken en/of te eten. In deze periode van het jaar geniet ik van het vroege licht tijdens de opkomende zon. Bekend bij fotografen en schilders is het ‘gouden uur’, het licht heeft dan een warme goudachtige kleur.

Graag kijk ik ieder jaar naar de afleveringen van Tv-serie ‘Beste zangers’. Een mooi, muzikaal en (vaak) ontroerend samenzijn van musici met verschillende genres en achtergronden. Om enkele namen van zangers te noemen die mij erg raakten: Stef Bos, Meau, Numidia, Claude en Claudia de Breij.

Als ik schrijf over ‘zonlicht’ denk ik gelijk aan een optreden van Claudia de Breij. Een van haar kwaliteiten, naast haar zingen, is het schrijven van teksten. Ook het vertalen van teksten. Zo heeft zij in een van de uitzendingen een lied van John Denver gezongen: ‘Sunshine on my shoulders’.

Hierbij haar tekst:

Zonlicht op m'n schouders en ik glimlach
Zonlicht in m'n ogen en ik traan
Zonlicht op het water glinstert prachtig
Zonlicht maakt weer leven van bestaan

Had ik maar een dag die ik je geven kon
Dan gaf ik jou een dag vol van dat licht
En als ik een lied voor je zingen mocht
Zong ik het liefst de zon op jouw gezicht.

Wat ik zo mooi vind in de tekst én de wijze waarop Claudia die zingt, is enerzijds het zelf kunnen genieten van in de natuur en de zon, en anderzijds die ervaring ook willen delen met de ander(en). Een soort van 'geven wat je zelf ontvangen hebt'.

Een nieuwe jaargang van 'Beste zangers' staat weer voor de deur.
Ik laat ze graag binnen.

Walter van Gelderen

Skrender en Allaway

We schrijven 1980.

Dit zijn twee namen die mijn moeder, op dat moment 44 jaar na dato, nog heeft onthouden, mét de juiste spelling. Nú weet ik dat het om John Brooke Skrender gaat en Thomas George Richard Allaway.

Twee jonge jongens van 21 en 24 jaar die op 22 juli 1942 met hun vliegtuig neergeschoten werden. John was piloot, zijn vriend Thomas, was staartkoepelschutter.

John Brooke Skrender en Thomas George Richard Allaway (foto links)

foto's: Beeldbank Bergen NH

In 1980 maak ik met mijn ouders een rondreis door Amerika. Het begon met twee weken naar Orlando Florida. Veel parken bezocht, wat een feest! Disney en SeaWorld, Universal Studio's, het kon niet op. Daarna vlogen we door naar NewYork en toen Washington DC.

In Florida waren de kakkerlakken zo groot als een muis, overvloedig waren ze

ook. Op Pirateneiland waar we woonde, ging het om vier uur 's middags heel hard regenen en soms ook onweren. Maar na vijf uur trok het wolkenpak open en verscheen de zon weer. Bijzonder dat je je klok er bijna op gelijk kon zetten.

Net buiten New York woont mijn 'oom' Henry. Advocaat, getrouwd met Kitty, zijn tweede vrouw en, zoals het hoort, half zijn leeftijd. Samen hebben ze een dochtertje van 1,5 jaar oud. Ook hebben ze een donkere vrouw in dienst die zo'n beetje alles doet in dat huis. Het kind opvoeden, schoonmaken, koken, voor ons 'de gasten' zorgen, en ga zo maar door. Ander land, andere tijd, andere normen en waarden.

In New York gaan we naar musea en omdat we Nederlands praten worden we aangesproken wat blijkt? Het zijn geen Amerikanen, maar een Engels echtpaar. Waar we vandaan komen en wat we deden in Amerika en vice versa. En zoals dan die dingen gaan, komt al snel de vraag waar wij wonen. En toeval bestaat niet, mevrouw heeft een broer die omgekomen is in de Tweede Wereldoorlog en hij ligt in Bergen begraven op de militaire begraafplaats.

Of mijn moeder foto's wil nemen en ze wil versturen naar Engeland. Tuurlijk doet ze dat, adressen worden uitgewisseld en toen we weer terug waren in Bergen zijn de beloofde foto's gemaakt en opgestuurd.

De grafstenen van John Brooke Skrender en Thomas George Richard Allaway zijn altijd twee plekken geweest van mensen waar je op 4 mei even bij stil staat. In mijn tienerjaren en bij de scouting loop je van de Ruïnekerk naar de begraafplaats. Daar sta je dan bij een graf, leg je bloemen en schenk je aandacht aan de namen die op de stenen staan.

Nu zijn er websites waar je kan vinden wie die 6 mannen waren in de Vickers Wellington. Dat ze opstegen om 23.25 uur van Snaith, in het graafschap Yorkshire, om deel te nemen aan een aanval op Duisburg. Om 02.30 uur werd de Wellington neergeschoten door een Duitse nachtjager en maakte een crashlanding aan de Belkmerweg bij Burgervlotbrug.

Van de bemanning overleefden waarnemer/bommenrichter P/O R. Watson,

radiotelegrafist Sgt D.R. Coleman en neuskoepelschutter Sgt W.E. Grimley de crashlanding en zij werden krijgsgevangen gemaakt.

Piloot J.B. Skrender en staartkoepelschutter T.G.R. Allaway kwamen om het leven en werden in Bergen begraven.

De familie is nog een keer bij ons thuis geweest voor een lunch en daarna bloemen leggen bij de graven van de jonge mannen. Mijn moeder ging nog heel lang bloemen brengen.

Door een toevallige ontmoeting in een museum in New York, 44 jaar na de oorlog, krijgen graven een diepere betekenis en ook een gezicht.

Ellen Swanenburg de Veye

Info Wikipedia:

De **Vickers Wellington** was een tweemotorige Britse bommenwerper, ontworpen tijdens de jaren_dertig door Vickers_Armstrong. Dit vliegtuigtype werd tijdens de beginjaren van de Tweede_Wereldoorlog als nachtbommenwerper gebruikt, totdat het in deze rol vervangen werd door zwaardere viermotorige bommenwerpers, zoals de Avro_Lancaster. Hierna werd het toestel voornamelijk ingezet in de strijd tegen Duitse duikboten. Het was de enige Britse bommenwerper die de hele oorlog lang geproduceerd werd. Uiteindelijk werden er ruim 11.000 geproduceerd, in meerdere varianten.

Fantasie

Wat is het toch heerlijk om m'n fantasie 'de vrije loop te laten'.
Fantaseren brengt mij in alle staten.
Hoor ik liedjes, dan luister ik ook graag goed naar de teksten ervan.
Omdat een songtekst soms een heel verhaal omvatten kan.
Een goede zanger(es) zingt dat ook nog eens met veel gevoel.
Zodat ik denk: 'Ik begrijp wat jij bedoel'.
Zijn emoties en teksten goed tezamen gebracht.
Dan vertellen ze mij een hele verhalenpracht.
Ik betrap mezelf dan ook menige keren.
Dat ik daar voor mezelf nog prachtig op door zit te fantaseren.
Ook als ik rustig andere mensen observeer.
Verzin ik bij hen mijn zelf bedachte situaties en sfeer.
Daar kan ik bijvoorbeeld op een terrasje enorm van genieten.
Als ik wildvreemden in mijn eigen fantasietjes kan 'gieten'.
Mijn fantasie is zeker niet belust op de waarheid.
Maar het geeft me even leuke afleiding en een ontspannen tijd.

Sandra Schaaper

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

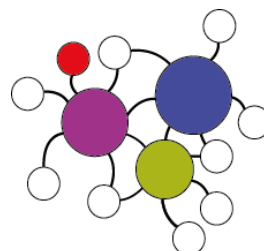
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**